طلبکارشدن بازنده‌ها

ازقلعه‌نویی و طارمی تا شجاع خلیل‌زاده و بیرانوند، کادرفنی و بازیکنان تیم ملی بعد ازنمایش ضعیف برابرازبکستان، ازمردم، رسانه‌ها و مسئولان طلبکارشدند و با فرافکنی ازمسئولیت نتایج اخیر فرارکردند

صابری| سوت پایان بازی ایران و ازبکستان در تورنمنت العین به صدا درآمد و برای دومین بار پیاپی طی زمان کوتاهی برابر ازبکستان ناکام شدیم؛ آن‌هم در حالی‌که تیم حریف دقایق زیادی ۱۰ نفره بود. اما واکنش کاپیتان تیم، سرمربی و بازیکنان قدیمی به این شکست چه بود؟ طارمی ناغافل در قامت افشاگری ظاهر شد که سعی کرد با بیان تحلیل‌هایی عجیب درباره تلاش از بالا برای بدنام کردن فوتبال، شکاف بزرگی را که سال‌هاست بین فوتبالیست‌هایی چون او و مردم ایجاد شده، ترمیم کند؛ قلعه‌نویی همان حرف‌های همیشگی را زد که می‌شد قبل از نشست مطبوعاتی جمله جمله‌اش را حدس زد، او حتی از ۱۸۰ دقیقه گل نزدن در تورنمنت العین و برابر تیم‌هایی با پایین‌ترین سطح نسبت به رقبای جام جهانی دستاوردسازی کرد و از تقویت تیم در صورت حضور مصدومان و... گفت. روز گذشته هم که شجاع خلیل‌زاده و بیرانوند مصاحبه کردند. لحن نامناسب شجاع و فرافکنی‌های بیرانوند همه از یک جنس بود؛ این‌که اهل قبول مسئولیت شکست، فهم ضعف‌شان و تلاش برای رفع مشکلات نیستند؛ البته جای تعجب هم ندارد چون مربی تیم ملی چنین رفتاری را به بازیکنانش تزریق کرده است که از مردم، رسانه و فضای مجازی طلبکار باشند و بگویند چون نقد شدند کار به جایی رسیده که توان بازی ندارند.

آیا نقد باعث کاهش کیفیت بازیکن می‌شود؟

طارمی ادعا می‌کند پنالتی نزده تا بقیه تجربه کسب کنند؛ عجیب است که وقتی تیم تحت فشار است و احتمال این که تیم ما با چنین وضعیتی در جام جهانی از گروهش صعود نکند از حالا چه نیازی برای تمرین پنالتی است که کاپیتان تیم ترتیب بازیکنان را تغییر دهد؟ اصلاً چرا بازیکن باید خودش را در چنین جایگاهی بداند؟ اما طارمی به این اکتفا نمی‌کند و ادعای بعدی‌اش این است که فشار فضای مجازی و نقدهایی که علیه بازیکنان می‌شود، باعث اضطراب و کاهش کیفیت عملکرد آن‌ها شده برای همین پنالتی نزدند. موضوعی که در صحبت‌های شجاع و بیرانوند هم با ادبیات دیگری وجود داشت. البته که اگر تقدم و تأخر ماجرا را مدنظر قرار دهیم، واکنش‌ها و نقدها بعد از عملکرد ضعیف بازیکنان در جام ملت‌ها، مقدماتی جام جهانی و چند فیفادی اخیر بود؛ اما بازیکنان طوری ماجرا را جلوه می‌دهند انگار اول تخریب شدند بعد عملکردشان ضعیف شده. به‌علاوه این که قرار نیست برای این که روحیه بازیکنان خراب نشود، هیچ کس از تیم ملی انتقاد نکند. نتیجه انتقادنکردن مجری، کارشناس و گزارشگر تلویزیون را در همین لحن طلبکار کادر فنی و بازیکنان می‌توانیم ببینیم. جالب‌تر این که فوتبال ما روزگاری بازیکنانی مثل علی دایی را به خود دیده که از نقدها انگیزه می‌گرفت و جواب منتقدان را در زمین و با عملکرد بهتر می‌داد. دایی همیشه بعد از چند بازی که موفق به گلزنی نمی‌شد و انتقادها بالا می‌گرفت، موتور گلزنی‌اش روشن می‌شد. اما نسل فعلی که خودشان را بهترین تاریخ می‌دانند، نقد منصفانه را بهانه‌ای برای سرپوش گذاشتن روی عملکرد ضعیف‌شان قرار دادند.

آیا نتیجه بازی تدارکاتی مهم نیست؟

نکته دیگری که مدام در صحبت‌های کادر فنی و بازیکنان می‌بینیم این است که نتایج بازی‌های تدارکاتی اهمیتی ندارد، تیم در مسیر بهتر شدن است و در این بازی‌ها باید تجربه کسب کرد. البته مشخص نیست گویندگان چنین صحبت‌هایی سطح تیم ملی و بازیکنانش را چه فرض کرده‌اند که نتیجه بازی در تورنمنت‌های سطح پایینی مثل کافا یا العین را بی‌اهمیت و فرصتی برای تجربه می‌دانند. نتیجه بازی تدارکاتی وقتی بی‌اهمیت است که شبیه‌سازی از رقابت‌های جام جهانی و برابر رقبای قدر باشد. به‌خصوص این که مردم خوب فوتبال را می‌فهمند و اگر تیم ملی نتیجه خوبی نگیرد اما شکل بازی‌اش چشم‌نواز باشد، آن‌قدر انتقاد نمی‌کنند. اما با تیمی طرفیم که مدت‌هاست نه خوب بازی می‌کند نه خوب نتیجه می‌گیرد و در نهایت کادر فنی و بازیکنانش در مصاحبه، نشست خبری و پست اینستاگرامی بدترین برخورد ممکن را با هوادار، اهالی رسانه و فضای مجازی دارند. انصافاً نباید تصور کرد همه مثل مجری و گزارشگر تلویزیون در خدمت تیم ملی هستند و اوت دستی را تاکتیک روز فوتبال توصیف می‌کنند. دلسوز واقعی فوتبال دنبال دستاوردسازی از شکست کیپ‌وردی در پنالتی نیست؛ چراکه اگر به نقدهای جام کافا توجه شده بود، امروز همان اشکالات تداوم پیدا نمی‌کرد و اگر امروز واقعیت را به خاطر نازک بودن دل کادر فنی و بازیکنان مثل اهالی تلویزیون نادیده بگیریم، شاهد فاجعه‌ای تلخ در جام جهانی خواهیم بود.

آیا فوتبال از بالا تخریب شده؟

نمی‌توان منکر شد که تیم قلعه‌نویی در جام ملت‌ها با شکست ژاپن آماده نتیجه خوبی رقم زد، نمی‌توان این را هم منکر شد که در مقاطعی مثل دوران کی‌روش مدار اهالی رسانه مثل برنامه «۹۰» با تیم ملی در بالاترین شکل ممکن بود؛ و البته نمی‌توان این ماجرا را هم نادیده گرفت که اسکوچیچ بعد از نتایج درخشان با دخالت همان بالایی کنار رفت که طارمی و جهانبخش با آن مرتبط بودند تا کی‌روش را برگردانند و برابر انگلیس ۶ تایی شوند. امثال طارمی برای حواله خودرو و پاداش یا تغییر سرمربی تیم ملی مسیر تعامل با همان بالایی که امروز منتقدش هستند را بلدند. اما کاپیتان تیم ملی که طی چند بازی اخیر از بازیکنان جوان و تازه‌وارد می مثل هاشم نژاد، کوشکی و حسین‌زاده به مراتب ضعیف‌تر بازی کرده، برای توجیه شرایط تیم ملی پای رسانه، فضای مجازی و حتی بالارا وسط می‌کشد. او حتی مدعی می‌شود که از بالا تصمیم گرفته شده که فوتبال در نظر جامعه بد جلوه داده شود و در اظهار نظری عجیب‌تر مدعی می‌شود که ورزشگاه آزادی تعمیر نمی‌شود تا مبادا هواداران در آن شعار دهند! مگر هوادار در ورزشگاه چه شعاری می‌خواهد بدهد که چنین تصمیمی بنا به ادعای طارمی گرفته شده؟ اصلاً به فرض این ادعا که هیچ دلیل و مدرکی هم برایش مطرح نشد درست باشد؛ طارمی ورفقا در مستطیل سبز برابر کیپ‌وردی متوقف شدند که جزو ۲۴ تیم نهایی جام ملت‌های آفریقا نیست و به لطف خوش‌شانسی در قرعه‌کشی و افزایش ناگهانی سهمیه آفریقا با سیاست‌های تازه فیفا به جام جهانی صعود کرد. یعنی اگر تیم ملی در زمین برابر کیپ‌وردو از بکستان نمایش بهتری داشت، تمام نقشه‌های بالا علیه ملی‌پوشان مظلوم خنثی می‌شد. راستی باید از طارمی پرسید از بالا دستور آمد پنالتی آخر را محمدی بزند یا شجاع در اینستاگرام به منتقدانش توهین کند؟ از بالا دستور آمد ۴ دروازه‌بان برای ۲ بازی به تیم ملی دعوت شوند اما در نهایت بیرانوند بازی کند و مدام در جهت عکس ضربات رقبا شیرجه بزند؟ در مورد خود طارمی چه که حتی یک موقعیت معمولی در ۱۸۰ دقیقه دو بازی اخیر ایجاد نکرد چه دستوری از بالا آمده بود؟ اصلاً چرا باید کاپیتان تیم ملی که خیلی هم علاقه دارد زست بزرگ‌تری برای تیم بگیرد بعد از بازی پشت سر هم تیمی‌هایش صحبت کند؟ اصلاً چطور می‌شود طی ۶ بازی فقط یک بُرد برابر تیم تانزانیا با رنکینگ بالای ۱۰۰ فیفا کسب کرد و بعد هم همه را به جز کادر فنی و بازیکنان مقصر دانست؟

اخبار کوتاه

آسان‌ترین قرعه برای تیم ملی؟

با مشخص شدن ۴۲ تیم صعودکننده به جام جهانی ۲۰۲۶، حالا همه نگاه‌ها به مراسم قرعه‌کشی دوخته شده است که چهاردهم آذرماه در واشنگتن برگزار می‌شود. تیم ملی ایران خیلی زود صعود خود را قطعی کرد و طبق آخرین رنکینگ فیفا، در سید دوم این رقابت‌ها قرار گرفته است؛ جایی که ژاپن و کره‌جنوبی هم حضور دارند و سه قدرت آسیایی را در یک سید کنار هم قرار داده است. در سید نخست، غول‌های فوتبال جهان مانند اسپانیا، آرژانتین، فرانسه، برزیل، انگلیس و آلمان قرار دارند و ایران باید منتظر رویارویی با یکی از آن‌ها باشد. سید سوم هم تیم‌های خطرناکی مانند نروژ با حضور ارلینگ هالند، اسکاتلند و الجزایر را در خود جای داده است؛ تیم‌هایی که می‌توانند گروه ایران را به یکی از سخت‌ترین گروه‌های تاریخ تبدیل کنند. همگروهی با الجزایر هم جالب خواهد بود چرا که گندوز سنگربان اصلی این تیم است. سید چهارم، هنوز تکمیل نشده و فقط چند تیم قطعی شده‌اند اما مهم‌ترین نکته، احتمال حضور ایتالیا از طریق پلی‌آف در این سید است؛ موضوعی که گروه ایران را کاملاً تغییر می‌دهد. در نهایت، آسان‌ترین قرعه برای ایران می‌تواند شامل کانادا از سید اول، مصر از سید سوم و نیوزیلند از سید چهارم باشد. اما قرعه‌ای با اسپانیا، نروژ و غنا، یک «گروه مرگ واقعی» برای تیم ملی خواهد ساخت.

شکست‌ناپذیرترین رقیب فوتبالی

تیم ملی فوتبال کشورمان در آخرین بازی سال ۱۴۰۴ برابر ازبکستان ۱۰ نفره به تساوی بدون گل رسید و در ضربات پنالتی شکست خورد؛ نتیجه‌ای که ششمین دیدار پیاپی بدون برد ایران مقابل این تیم را رقم زد. این آمار تلخ باعث شده ازبکستان در کنار ترکیه و قطر به جمع حریفان شکست‌ناپذیر ایران اضافه شود. ایران در تاریخ ۸۴ ساله خود تنها برابر ترکیه رکوردی بدتر دارد؛ تیمی که در ۱۰ دیدار برابر تیم ملی هرگز شکست نخورده است. قطر هم با پنج بازی شکست‌ناپذیری در جمع سخت‌ترین رقبای ایران قرار دارد.

ایتالیا در پلی‌آف و کوراسائو در جام

با پایان مرحله گروهی انتخابی جام جهانی، تکلیف ۱۶ تیم حاضر در پلی‌آف اروپا مشخص شد؛ تیم‌هایی که حالا باید برای تنها ۴ سهمیه باقی‌مانده این قاره بجنگند و قرعه‌کشی آن هم امروز انجام می‌شود. طبق فرمت جدید، این ۱۶ تیم در چهار تورنمنت چهارتیمی قرار می‌گیرند و بازی‌ها به صورت تک‌بازی و به میزبانی تیم‌های سید بالاتر برگزار می‌شود. سیداول میزبان سید چهارم و سید دوم میزبان سید سوم. در هر مسیر، یک تیم راهی جام جهانی ۲۰۲۶ خواهد شد. حضور تیم‌هایی مانند ایتالیا، دانمارک، ترکیه، سوئد و رومانی باعث شده پلی‌آف امسال یکی از نفس‌گیرترین دوره‌های تاریخ باشد؛ به‌ویژه برای آتزوری که پس از حذف در دو دوره قبلی، بار دیگر در لبه پرتگاه ایستاده و ممکن است برای سومین دوره متوالی جام جهانی را از دست بدهد. در حالی که این تیم‌های قدرتمند اروپا در پلی‌آف قرار دارند، نکته جالب این که کشورهایی نظیر کیپ‌وِرد که برای اولین بار به جام جهانی آمده و در بازی با تیم ملی کشورمان هم دیدیم، آن‌چنان تیم قدری نبود و کوراسائو کشور لوکادیا بازیکن سابق پرسپولیس با این صعود به کم جمعیت‌ترین کشور جهان تبدیل شدند که به جام جهانی می‌رسند.

هائیتی را هم نباید فراموش کنیم که نازونی را در اختیار دارد که در کونکاکاف در نبود سه تیم میزبان جام جهانی آقای گل شده و همین کافی است تا به سطح کونکاکاف پی ببریم، اما احتمال دارد غول‌هایی مثل ایتالیا، سوئد یا ترکیه که در بازی اخیرش برابر اسپانیا نفس ماتادورها را گرفت، جایی در این رقابت‌ها نداشته باشند.

در پلی‌آف بین قاره‌ای هم عراق و کنگو به دلیل رنکینگ بهتر مستقیم در فینال قرار گرفته‌اند و سایر تیم‌ها یعنی جامائیکا، بولیوی، نیوکالدونیا و سورینام در نیمه نهایی برابر هم دیدار می‌کنند تا در فینال با کنگو و عراق دیدار کنند تا نهایتاً ۲ تیم راهی جام جهانی شوند.

«ابومسلم ثامن» شور فوتبال را به مشهد آورد

عکس: میثم دهقانی

«ابومسلم ثامن» که در لیگ دسته سوم کشور فعالیت خود را آغاز کرده، در اولین میزبانی که در مشهد داشت برابر تیم «دریای آرین بابل» به پیروزی رسید. در این دیدار که با حضور پرشور هواداران همراه بود، سکوهای ورزشگاه امام رضا(ع) بعد از مدت‌ها شاهد حضور هوادارانی بود که تیمی از شهرشان را تشویق می‌کردند. با این نتیجه ابومسلم ثامن که نامش یادآور تیمی قدیمی و ریشه‌دار در فوتبال ماست به رده پنجم گروه اول لیگ دسته سوم رسید. از نکات مهم این بازی حضور نداشتن بانوان در ورزشگاه بود. با توجه به این که تیم ابومسلم با حمایت حداکثری شانس صعود به سطوح بالاتر را خواهد داشت و حضور حداکثری هواداران هم گویای این شور و شوق است، امیدواریم در بازی‌های بعدی امکان حضور هواداران خانم هم فراهم شود تا با حمایت هواداران و مسئولان شاهد درخشش این تیم و حضورش در لیگ‌های بالاتر باشیم.

پوکر طلایی شاگردان رنگرز

شب گذشته تیم ملی کشتی فرنگی ایران با درخشش محمدهادی ساروی و فردین هدایتی، کار خود را در بازی‌های کشورهای اسلامی به پایان رساند. دو طلای ارزشمند این دو ستاره، حسن ختام کار فرنگی‌کاران کشورمان بود تا رکوردی تاریخی ثبت شود؛ مدال در تمام ۶ وزن المپیکی. در مجموع، پرونده تیم ملی کشتی فرنگی ایران با چهار طلا، یک نقره و یک برنز بسته شد تا سهم بزرگی در موفقیت کاروان ایران داشته باشد. امروز هم آزادکاران کشورمان در دو وزن ۵۷ و ۶۵ کیلو با حضور علی مومنی و رحمان عموزاد کار خود را آغاز خواهند کرد.

۹۷ کیلوگرم نمایش بی‌نقص کاپیتان

محمدهادی ساروی با نمایشی مقتدرانه بیستمین طلای کاروان ایران در ریاض را به نام خود ثبت کرد. او در فینال وزن ۹۷ کیلوگرم با یک بار انداز و دو بار بیرون بردن پای حریف آذربایجانی، ۵-۱ پیروز شد و سومین طلای کشتی فرنگی ایران را کسب کرد. ساروی که کاپیتان تیم ملی فرنگی هم هست، پس از مدال‌های جهانی و المپیک، طلای بازی‌های کشورهای اسلامی را هم به کارنامه‌اش افزود. این دلاور آملی حالا برابر تمام رقبای جهانی‌اش پیروز شده و شانس نخست طلای مسابقات جهانی ۲۰۲۶ محسوب می‌شود. با دو مدال المپیک و چهار مدال جهانی، ساروی در مسیر تبدیل شدن به یکی از اسطوره‌های کشتی ایران قرار دارد.

۱۳۰ کیلوگرم بولدوزر ایران دوباره طلایی شد

فردین هدایتی با عملکردی خارق‌العاده به مدال طلا رسید. او در مرحله گروهی ابتدا محمد عبداللطیف از مصر را ۳-۰ شکست داد و سپس بکا کاندلاکی از آذربایجان را ۸-۰ مغلوب کرد. در نیمه‌نهایی هم رومن کیم از قرقیزستان را ۹-۰ کنار زد تا به فینال برسد. در دیدار نهایی بار دیگر مقابل عبداللطیف قرار گرفت و تنها در ۳۰ ثانیه با ضربه فنی پیروز شد. فردین به جز کشتی اول، در بقیه کشتی‌ها حریفاش را در کمتر از یک دقیقه از پیش رو برداشت. هدایتی که چند هفته پیش قهرمان امیدهای جهان شده بود، با این نمایش‌ها بار دیگر نشان داد لقب «بولدوزر بی‌ترمز» برازنده اوست. جالب این جاست که در این وزن کمترین کشتی گیر را داشتیم و فقط ۶ نفر حاضر بودند تا فردین دوبار حریف مصری‌اش را شکست دهد، یک بار در مبارزه اول و دیگری هم در فینال. با این درخشش باز هم باید به این نکته توجه کنیم که خیالمان در سنگین وزن با وجود چندین ستاره جمع جمع است و این موضوع فقط در فرنگی خلاصه نمی‌شود و در آزاد هم مدعی هستیم و با این کشتی گیران می‌توانیم سال‌های سال آقایی کنیم.

چهره روز

طلای ندا و چالش پشتوانه‌سازی

ندا شهسواری در ۳۹ سالگی با کسب دو مدال طلا و یک برنز در بازی‌های همبستگی کشورهای اسلامی در رنکینگ جهانی ۹۵ پله صعود کرد و ضمن رسیدن به جایگاه ۱۳۳ دنیا، نفر اول پینگ‌پنگ‌بازان زن ایران در رتبه‌بندی جهانی شد. در همین حال رئیس فدراسیون تنیس روی میز از انگیزه بالای شهسواری برای حضور در المپیک ۲۰۲۸ که چهارمین المپیک اوست، سخن گفته است. اما باید توجه داشته باشیم که این موفقیت بیش از آن که نشانه‌ای از آینده روشن باشد، زنگ خطری برای نبود پشتوانه‌سازی در این رشته است. طلای ندا شهسواری در بازی‌های کشورهای اسلامی به‌خودی خود ارزشمند و حاصل سال‌ها تلاش این ستاره ۳۹ ساله است؛ اما پرسش اصلی جای دیگری است: چرا تنیس روی میز ایران هنوز نتوانسته است نسل تازه‌ای پشت سر شهسواری و برادران عالمیان بسازد؟ وقتی رئیس فدراسیون از انگیزه بازیکنی که در آستانه ۴۰ سالگی است به وجد می‌آید، یعنی سیستم استعدادیابی و پرورش نیروهای جوان کار نمی‌کند. موفقیت اخیر بیش از آن که نشانه رشد باشد، زنگ خطری برای سال‌های آینده است؛ جایی که نبود نسل جدید می‌تواند ما را از قهرمانی‌های بین‌المللی دور کند.

